

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny M. K. postanowieniem z dnia 3 lipca 2019 r., sygn. akt RD 28/19, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych umorzyła postępowanie dyscyplinarne w sprawie radcy prawnego Z. C. obwinionego o przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 6, art. 12 ust. 3 i art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego polegające na działaniach mających na celu skompromitowanie i oczernienie osoby skarżącego Z. K. przez złożenie w dn. 04.07.2018 r. pozwu do Sądu Rejonowego w (...) I Wydział Cywilny, w sprawie o (...) (poprzednio: I Nc (...)) ze wskazaniem wartości przedmiotu sporu na kwotę dwóch złotych polskich.

Postanowienie Zastępca Rzecznika wydała **po rozpoznaniu skargi** Z. K. z 19.02.2019 r.. na postępowanie radcy prawnego Z. C., w której skarżący zarzucił, że radca prawny Z. C. swoim zachowaniem hańbi i oczernia skarżącego, wykonującego zawód adwokata, działając przy tym w sposób nieetyczny i niekoleżeński. Skarżący wyjaśnił, że radca prawny Z. C., występując jako pełnomocnik skarżącego otrzymał od swojego Klienta należne wynagrodzenie za prowadzenie sprawy, a obecnie kieruje wobec skarżącego bezzasadne pozwy, próbując w ten sposób skompromitować i oczernić skarżącego w oczach sądu, czego wyrazem jest pozew wniesiony w dniu 04.07.2018 r. do Sądu Rejonowego w (...).

W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego, pomimo zastosowanej inicjatywy dowodowej, zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia jakoby radca prawny Z. C. dopuścił się naruszenia ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zgodnie z zarzutami i dowodami przedstawionymi przez skarżącego Z. K..

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Rzecznik ustaliła, że pomiędzy radcą prawnym Z. C. a skarżącym Z. K. istniały różnego typu relacje o charakterze zawodowym. Z tego tytułu pomiędzy tymi osobami dochodziło i dochodzi do różnego rodzaju konfliktów, w szczególności na tle wspólnych rozliczeń finansowych.

Dowód tego stanowi pozew o zapłatę wniesiony przez radcę prawnego Z. C. do Sądu Rejonowego w (...) I Wydział Cywilny ze wskazaniem kwoty dwóch złotych polskich jako wartości przedmiotu sporu. Z tego powodu skarżący zarzucił radcy prawnemu Z. C. działanie nieetyczne, w szczególności zmierzające do zdyskredytowania Jego osoby przed sądem.

Rzecznik nadmienił przy tym, że mimo wcześniejszego aniżeli wzmiankowany pozew o dwa złote zawezwania Z. K. przez Z. C. do próby ugodowej polegającej na zapłacie kwoty 40.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za prowadzenie różnych spraw na rzecz skarżącego nie doszło do zawarcia ugody. Zarówno radca prawny Z. C., jak i skarżący Z. K. nie stawili się na próbie pojednawczej przed sądem w tej sprawie.

Następnie dopiero, w dniu 04.07.2018 r. do Sądu Rejonowego w (...) I Wydział Cywilny, w sprawie o (...) (poprzednio: I Nc (...)) radca prawny Z. C. wniósł pozew o zapłatę przeciwko Z. K., wskazując kwotę dwóch złotych polskich jako wartość przedmiotu sporu, jednocześnie uzasadniając logikę oraz metodologię ustalonej kwoty żądania. W dalszej kolejności, pismem z dnia 27.11.2018 r. radca prawny Z. C., pozewem wniesionym do Sądu Rejonowego w (...) I Wydział Cywilny, (...), w dniu 30.11.2018 r. rozszerzył pierwotnie określoną w pozwie wartość przedmiotu sporu, uzasadniając swoje zaktualizowane stanowisko i dokonał stosownej opłaty tytułem rozszerzonego powództwa, co do którego odniósł się skarżący Z. K..

Radca prawny Z. C. na rozprawie z udziałem stron wyjaśnił, że „ja z ostrożności procesowej pozwałem najpierw o kwotę niższą, ponieważ sądziłem, że obrona pozwanych będzie bardziej skuteczna jeżeli pozwę o razu o całą kwotę” (k.47).

W konsekwencji, zdaniem Rzecznika, analiza akt sprawy, w szczególności okoliczności, zarzuty i dowody złożone do akt sprawy, jak również przeprowadzona inicjatywa dowodowa, nie potwierdziła zarzutów skarżącego. Dowody zgromadzone w aktach sprawy nie potwierdziły jakoby postępowanie radcy prawnego Z. C. polegające na złożeniu pozwu w dniu 04.07.2018 r. do Sądu Rejonowego w (...) I Wydział Cywilny, (...) (poprzednio: I Nc (...)), naruszały jakiegokolwiek normy etyczne obowiązujące radców prawnych.

Rzecznik przypomniała, że warunki formalne jakie powinien spełniać pozew określone zostały przez ustawodawcę w Rozdziale 5 (...)

kodeksu postępowania cywilnego, zaś kwestie dotyczące wartości przedmiotu sporu sprecyzowane są w Oddziale 2 „Wartość przedmiotu sporu” Rozdziału 1 „Właściwość rzeczowa” tegoż kodeksu. Jak wynika z treści akt sądowych Sądu Rejonowego w (...) I Wydział Cywilny, (...) (poprzednio: I Nc (...)), pozew wywiedziony przez radcę prawnego Z. C. spełnia wymogi formalne, zaś stronie żądającej nie można czynić zarzutów wobec indywidualnie określonego żądania, tak co do zasady, jak i co do wysokości. Nadmieniała przy tym, że sąd rozpoznający sprawę nie kwestionował wartości przedmiotu sporu wskazanego przez radcę prawnego Z. C..

Materiał dowodowy zdaniem Rzecznika nie wymagał uzupełnienia. Strony nie zgłaszały dalszych wniosków dowodowych. Na jaw nie wyszły żadne nowe okoliczności mające wpływ na sposób i treść rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 pkp w zw. z art. 74¹ urp, Rzecznik postanowiła jak w sentencji.

W dniu 19.07. 2019 r. skarżący Z. K. wniósł **zażalenie** od powyższego postanowienia.

W uzasadnieniu podniósł, że w jego skardze nie chodziło o to, czy pozew skierowany przeciwko jego osobie jest prawidłowo napisany czy też nie i czy spełnia wymogi formalne czy też nie - a wyłącznie na tej kwestii skupiła się Rzecznik Dyscyplinarny.

Skarga dotyczyła tego, czy radca prawny Z. C. pomimo, że w sprawach w których występował jako pełnomocnik skarżącego otrzymał należne wynagrodzenie, którego odbiór pokwitował, to teraz kieruje bezzasadne pozwy o zapłatę, pozywając skarżącego także w sprawach gdzie skarżący nie był stroną postępowania sądowego, lecz wierzycelność została scedowana na rzecz osób trzecich.

Co więcej w uzasadnieniu pozwu pozwala sobie na zbyt daleko idące twierdzenia, które noszą znamiona szykan, iż z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością skarżący podpisał pełnomocnictwo za R. K.. Kwestia ta w zaskarżonym postanowieniu została pominięta całkowitym milczeniem.

Nadto według skarżącego warto wskazać, że wartość przedmiotu sporu, która zawisła przed Sądem Rejonowym w (...) (...) (INc (...)) wynosi 2,00 zł, co świadczy o postępowaniu radcy prawnego zmierzającym do kompromitacji osoby skarżącego przez radcę prawnego, który sądził, co przyznał na rozprawie, że od takiej małej kwoty skarżący nie będzie składał sprzeciwu, mając tym samym rozstrzygnięcie co do zasady.

Radca prawny zaprzeczając też podpisaniu przez siebie kwot odebranych od skarżącego nie zgodził się na powołanie biegłego grafologa co do ich autentyczności.

Nadto radca prawny, co było głównym zarzutem skarżącego w tej sprawie, nie wziął pod uwagę sugestii skarżącego co do wcześniejszego rozwiązania sporów między stronami na drodze korporacyjnej, czyli koleżeńskej przed organami samorządu stron, zanim skieruje swoje roszczenia na drogę sądową. Celem pominięcia tej drogi było skompromitowanie skarżącego przed wymiarem sprawiedliwości przez dołączanie do pozwu różnego rodzaju „paszkwili”. Ta kwestia umknęła uwadze Rzecznika Dyscyplinarnego i całkowicie została pominięta w skarżonym postanowieniu.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje w części na uwzględnienie.

Sąd Dyscyplinarny podziela zarzut zażalenia o braku odniesienia się przez Rzecznika Dyscyplinarnego w zaskarżonym postanowieniu do zarzutu skargi z 19.02.2019 r. sformułowania przez radcę prawnego w pozwie z 04.07.2018 r. twierdzenia, iż z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością skarżący Z. K. podpisał pełnomocnictwo za R. K., które to zachowanie radcy prawnego przez sformułowanie takiego twierdzenia nosi znamiona szykany wobec skarżącego.

W tej sytuacji istnieje zatem potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego celem dokonania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego ustaleń w zakresie powyższego zarzutu.

Dokonanie takich uzupełniających ustaleń pozwoli stwierdzić czy doszło do zarzucanego przez skarżącego radcy prawnemu zachowania, a w wypadku jego potwierdzenia, czy może ono w konsekwencji wpłynąć na kwalifikację czynu jako przewinienia dyscyplinarnego, o którego popełnienie skarżący obwinia radcę prawnego Z. C..

Zgromadzony w stosunku do treści skargi materiał dowodowy mimo jego stosunkowej obfitości jest zatem niewystarczający dla przyjęcia przez Rzecznika Dyscyplinarnego w sposób nie budzący wątpliwości braku możliwości popełnienia przez radcę prawnego Z. C. przewinienia dyscyplinarnego jako przesłanki umorzenia dochodzenia w sprawie zgodnie z zarzutami i dowodami przedstawionymi przez skarżącego Z. K..

Wymaga on uzupełnienia przez przeprowadzenie dalszych czynności postępowania dowodowego przez Zastępcę Rzecznika co do pominiętego zarzutu podpisania przez Z. K. pełnomocnictwa za inną osobę sformułowanego w dołączonym do skargi pozwie z 04.07.2018 r.

Dopiero po ustaleniu w powyższym zakresie Rzecznik Dyscyplinarny albo pozostanie przy stwierdzeniu, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia jakoby radca prawny Z. C. dopuścił się naruszenia ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, wbrew zarzutom i dowodom przedstawionym przez skarżącego Z. K. albo też stanowisko swoje po uzupełnieniu ustaleń w oparciu o pominięty zarzut i dowody w jego zakresie przedłożone przez skarżącego w zakresie dotychczasowej decyzji procesowej zweryfikuje.

Rzecznik Dyscyplinarny winna zatem w dalszym toku postępowania wykonać czynności mające na celu wyjaśnienie okoliczności zarzutu szykany radcy prawnego wobec skarżącego, i tak :

1. Należy przeprowadzić dowód z uzasadnienia pozwu z 04.07.2019 r. na okoliczność użycia w nim przez radcę prawnego Z. C. sformułowania „Z. K., który z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością podpisał pełnomocnictwo za R. K. (lub podpisała go osoba zaufana Z. K.)”.
2. Należy przeprowadzić dowód z zeznań świadka radcy prawnego Z. C. /k. 57 – 58 akt/ na okoliczność użycia przez niego w piśmie procesowym z dnia 4.07.2018 r. sformułowania „Z. K., który z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością podpisał pełnomocnictwo za R. K.”, którego napisanie własną ręką radca prawny potwierdził jako pewien skrót, bo to pełnomocnictwo mogło być napisane przez samego K. lub jego zaufanych pracowników, jak i na dalsze okoliczności z zeznań radcy prawnego w kwestii użytego sformułowania, zwłaszcza powoływanie się radcy prawnego na enigmatyczną sylwetkę kuzyna skarżącego R. K. jak również toczące się postępowania w sprawie oszustw popełnianych przez K..
3. Ustalenia w powyższym zakresie winny znaleźć odzwierciedlenie w decyzji procesowej Rzecznika.

Nie znajdują natomiast podstaw pozostałe zarzuty skarżącego podniesione w zażaleniu.

Rzecznik Dyscyplinarny prawidłowo odniosła się i oceniła kwestię wartości przedmiotu pozwu z 4.07.2018 r. w wysokości 2.00 zł jako nie noszącą znamion przewinienia dyscyplinarnego, gdyż słusznie powołała stosowne przepisy i stanowisko sądu, iż nie ma przeszkód prawnych do przedkładania takich roszczeń, zwłaszcza, że radca prawny objaśniał to przyjętą przez siebie taktyką procesową co do etapowego dochodzenia swoich należności przez

rozszerzenie powództwa. Brak też traktowania tego typu działań sądowych za naganne etycznie, gdyż w myśl obowiązujących przepisów (...) nie noszą znamion kompromitacji skarżącego przez radcę prawnego.

To czy radca prawny pozywał skarżącego zasadnie czy nie, w tym czy należności były cedowane na osoby trzecie, stanowi przedmiot toczących się pomiędzy stronami spraw sądowych o zapłatę i nie podlega kognicji dyscyplinarnej.

Skarżący nie wykazał w toku dochodzenia kwitowania zapłat przez radcę prawnego, co zresztą również stanowi przedmiot toczonych między stronami sporów sądowych z racji słusznie zauważonych przez Rzecznika Dyscyplinarnego różnego typu relacji o charakterze zawodowym pomiędzy nimi, a z tego tytułu pomiędzy tymi osobami dochodziło i dochodzi do różnego rodzaju konfliktów, w szczególności na tle wspólnych rozliczeń finansowych. Tylko szczegółowym zarzutem, zdaniem Sądu bez znaczenia dla sprawy, jest niepowołanie grafologa co do autentyczności podpisu radcy prawnego przy kwitowaniu zapłat, gdyż radca prawny z kolei przyznaje własnoręczne autorstwo inkryminowanego pozwu o zapłatę.

Nie było głównym zarzutem skarżącego w tej sprawie, iż radca prawny nie wziął pod uwagę sugestii skarżącego co do wcześniejszego rozwiązania sporów między stronami na drodze korporacyjnej, czyli koleżeńskiej przed organami samorządu stron, zanim skieruje swoje roszczenia na drogę sądową, gdyż w ogóle nie było to zarzutem skargi z 19.02.2019 r.

Niezależnie od tego, uznając co do zasady ideę czy potrzebę mediacyjnego, w tym przez organy samorządowe obydwu korporacji, rozstrzygania sporów, przepisy (...) obligują jednak w sposób formalny do podjęcia próby polubownego rozstrzygnięcia sporu przed skierowaniem sprawy do sądu tylko w wypadku takiego konfliktu pomiędzy radcami prawnymi bez odwoływania się do sporów między radcami a adwokatami /art. 56 (...)/.

Treść złożonego w dniu 24-09-2019 r. do akt sprawy pełnomocnictwa adw. R. G. zastępującego skarżącego, mimo, że złożone zostało pod sygn. akt OSD 77/2019, wskazuje, że dotyczy ono zgłoszenia udziału w sprawie i załączników w innym postępowaniu toczącym się pod sygn. OSD 3/2019. Zastępca Rzecznika na posiedzeniu potwierdziła, że nie dotyczy ono niniejszej sprawy, a sprawy prowadzonej według repertorium dochodzeniowego pod sygn. akt RD 50/19.

Ostateczne znaczenie lub jego brak dla odpowiedzialności radcy prawnego w niniejszej sprawie złożonych do akt w dniu 24-09-2019 r. pism z załącznikami Rzecznik Dyscyplinarny oceni w ponownym dochodzeniu.

Wobec wykazanych wcześniej w toku postępowania odwoławczego powodów do uchylenia zaskarżonego postanowienia z dnia 3 lipca 2019 r. sygn. akt RD 28/19 o umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie, a także wskazania okoliczności, które należy wyjaśnić oraz czynności które należy przeprowadzić, na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w zw. z art. 437 § 1 i 2 i art. 465 § 1 i 2 oraz art. 330 § 1 k.p.k. należało postanowić jak na wstępie.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.000 /tysiąc/ zł, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych (...) W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych.

Pouczenie

Zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 426 § 1 k.p.k. od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. nie przysługuje środek odwoławczy.